

Το να τα γαμήσουμε όλα είναι πια ζωτικής σημασίας¹

Δελτίο τύπου n°92 – Απρίλιος 2023

Να κάνουμε όλη τη χώρα μπουρδέλο

Οι εργάτες δεν είχαν πλέον άλλη επιλογή: έπρεπε είτε να πεθάνουν της πείνας είτε να χτυπήσουν. Απάντησαν στις 22 Ιουνίου [1848] με μια τρομερή εξέγερση στην οποία δόθηκε η πρώτη μεγάλη μάχη μεταξύ των δύο τάξεων που διαιρούν τη σύγχρονη κοινωνία. Ήταν ένας αγώνας για τη διατήρηση ή τον αφανισμό του αστικού καθεστώτος. Το πέπλο που έκρυβε τη Δημοκρατία ξεσκίστηκε. Ξέρουμε ότι οι εργάτες, με απaráμιλλο θάρρος και ευφυΐα, χωρίς ηγέτες, χωρίς κοινό σχέδιο, χωρίς μέσα, στο μεγαλύτερο μέρος τους χωρίς όπλα, επί πέντε ημέρες κρατούσαν σε θέση υποχώρησης τον στρατό, την κινητή φρουρά, την παρισινή εθνοφρουρά καθώς και την εθνοφρουρά που ήρθε από τις επαρχίες. Είναι γνωστό ότι η αστική τάξη, για τη θανάσιμη αγωνία που πέρασε, αποζημιώθηκε με μίαν ανήκουστη κτηνωδία και σφαγίασε περισσότερους από 3.000 αιχμαλώτους. Οι επίσημοι αντιπρόσωποι της γαλλικής δημοκρατίας ήταν σε τέτοιο βαθμό αιχμάλωτοι της ρεπουμπλικανικής ιδεολογίας, που μόνο μερικές εβδομάδες αργότερα άρχισαν να δαισιθάνονται τη σημασία της μάχης του Ιουνίου. Σαν να 'χαν αποναρκωθεί από τον καπνό του μπαρουτιού που μέσα του εξαϋλώθηκε η φανταστική τους Δημοκρατία [...] Το προλεταριάτο, μετατρέποντας τον τάφο του σε λίκνο της αστικής δημοκρατίας, ανάγκασε την τελευταία να παρουσιαστεί στην καθαρή της μορφή, σαν το Κράτος που ο ομολογημένος σκοπός του είναι η διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, της σκλαβιάς της εργασίας. Έχοντας

---

¹ [ΣΤΜ] Το πρωτότυπο κείμενο στη γαλλική γλώσσα μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο:
<https://garap.org/communiqués/communiqué92.php>. Όλες οι υποσημειώσεις στην παρούσα μετάφραση είναι δικές μας.

διαρκώς μπρος στα μάτια της το γεμάτο ουλές αδυσώπητο και ακατανίκητο εχθρό της –ακατανίκητο, γιατί η ύπαρξή του είναι ο όρος της δικής της ζωής– η λυτρωμένη απ’ όλα τα δεσμά αστική κυριαρχία, ήταν επόμενο να μετατραπεί αμέσως σε αστική τρομοκρατία.

Καρλ Μαρξ, Οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία, 1850

Όταν πιστεύει κανείς σε αυτή τη δημοκρατική και ρεπουμπλικανική τάξη, οι αγέλες δεν υπερισχύουν των αντιπροσώπων του λαού. Και ο όχλος, ό,τι κι αν είναι, δεν έχει καμία νομιμοποίηση απέναντι στον λαό που εκφράζεται κυρίαρχα μέσω των εκλεγμένων αντιπροσώπων του.

Εμανουέλ Μακρόν, 21 Μαρτίου 2023

Εφόσον δεν έχουμε λύσει το πρόβλημα της ανεργίας στη χώρα μας, ειλικρινά θα ήταν αρκετά υποκριτικό να μεταθέσουμε το νόμιμο όριο ηλικίας. Όταν, σήμερα, έχουμε χαμηλά προσόντα, όταν ζούμε σε μια περιοχή που αντιμετωπίζει δυσκολίες με τη βιομηχανία, όταν οι ίδιοι βρισκόμαστε σε δυσχέρεια, όταν έχουμε μια κατακερματισμένη καριέρα, μακάρι να φτάσουμε κιόλας στα 62 χρόνια! Αυτή είναι η πραγματικότητα της χώρας μας. Άρα, λοιπόν, τι θα πούμε: «Τώρα πρέπει να το πάμε στα 64 χρόνια»; Εδώ ήδη δεν ξέρετε τι να κάνετε μετά τα 55 χρόνια. Σας λένε: «Οι δουλειές δεν είναι πλέον καλές για εσάς». Αυτή είναι η πραγματικότητα. Αυτός είναι ο αγώνας που δίνουμε. Πρέπει πρώτα να κερδίσουμε αυτόν τον αγώνα πριν πάμε να εξηγήσουμε στον κόσμο: «Καλοί μου φίλοι, δουλέψτε περισσότερο, είναι το νόμιμο όριο!» Θα ήταν πολύ υποκριτικό αλλιώς.

Εμανουέλ Μακρόν, 25 Απριλίου 2019

Είσαι τόσο τυχερός που κάθεσαι εκεί, ορκίζομαι, θα σου διέλυα τα πόδια, αλλά κυριολεκτικά, ε; Μπορώ να σου πω ότι σπάσαμε μερικά σαγόνια και αγκώνες. Εσένα, θα σου έσπαγα τα πόδια [...] Ξέρεις, μπορώ να έρθω να κοιμηθώ μαζί σου, αν θέλεις [...] Εντάξει. Όποιος καυλώσει πρώτος, γαμάει τον άλλον; [...] Και, όταν ξανάρθουμε, μην ανησυχείς που δεν θα μπεις στην κλούβα που σε πάει στο αστυνομικό τμήμα: θα μπεις σε ένα άλλο πραματάκι που λέγεται ασθενοφόρο που σε πάει στο νοσοκομείο, μεγάλε, μην ανησυχείς [...] Χτυπάμε το black bloc όλη μέρα, φίλε, και μπορώ να σου πω ότι έχουν αρχίδια όταν έρχονται. Λοιπόν, μετά, επιστρέφουν κλαίγοντας στις γιαγιάδες τους... Μαζεύουν και τα δόντια τους.

Ένας αστυνομικός της BRAV-M² μιλάει σε έναν συλληφθέντα διαδηλωτή,
Παρίσι, 20 Μαρτίου 2023

Είμαι επικεφαλής μιας κυβέρνησης που αποτελείται από ηλίθιους.

Elisabeth BORNE, Πρωθυπουργός

*Ο Λουδοβίκος 16ος, ο Λουδοβίκος 16ος αποκεφαλίστηκε! Μακρόν,
Μακρόν, μπορούμε να το ξανακάνουμε!*

Τρέχον σύνθημα

Χρήση του [άρθρου] 49.3, πολεμικές προεδρικές δηλώσεις: οι πολλοστές μακρονικές προκλήσεις ξεχειλίζουν το ποτήρι της προλεταριακής οργής

Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια μακρονιστική κλίκα που ενώ ήδη περιβάλλεται πανταχόθεν από αμέτρητες δικαστικές υποθέσεις (Benalla, Ferrand, Kohler, Dupont-Moretti, Darmanin ...), ενώ πάνω από το 70% του πληθυσμού και το 93% των εργαζομένων αντιτίθενται στην παράταση από τα 62 στα 64 χρόνια της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησης (θυμόμαστε με συγκίνηση τον ρουφιανοδημοσιογράφο που έκανε δημοσκόπηση στον δρόμο και, αποκαρδιωμένος, παραδέχτηκε μπροστά στην κάμερα τη δυσκολία του να βρει ανθρώπους εχθρικά διακείμενους στις απεργίες), και ενώ επιπλέον λαμβάνουν τακτικά χώρα διαδηλώσεις εκατομμυρίων, συν μαζικές απεργίες σε διάφορους τομείς... κι όμως, παρ' όλα αυτά, στις 16 Μαρτίου 2023, η πρωθυπουργός Elisabeth Borne ανακοίνωσε τη χρήση του άρθρου 49.3 του Συντάγματος για να περάσει πάση θυσία την αντιμεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού. Οι πολεμικές

---

² Τα σώματα BRAV-M (Brigades de répression des actions violentes motorisées, Μηχανοκίνητες ταξιαρχίες καταστολής βίαιων ενεργειών – παρόμοια με τα εγχώρια σώματα της Δράσης) είναι κινητές ταξιαρχίες που αποτελούνται από ζευγάρια μοτοσικλετιστών και παρεμβαίνουν στο Παρίσι κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων για να τις διαλύσουν και να προβούν σε συλλήψεις. Δημιουργήθηκαν στις αρχές του 2019 για να αντιμετωπίσουν το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και είναι ιδιαίτερα βίαια.

δηλώσεις του αρχηγού του κράτους στη συνέχεια («Οι αγέλες δεν υπερισχύουν των εκπροσώπων του λαού»), «Θα συνεχίσουμε να προχωράμε **με σαρωτικό ρυθμό**») δείχνουν επίσης ότι, εμπνεόμενος από την ακαμψία της «Σιδηράς Κυρίας» που είχε καταφέρει να τσακίσει οριστικά τη ραχοκοκαλιά της βρετανικής εργατικής τάξης, ο Μακρόν αναζητά να ζήσει τη δική του «Θατσερική στιγμή»: δηλαδή μια πολύ συμβολική νίκη επί της εργατικής τάξης βγάζοντάς τη νοκ-άουτ —εδώ, με τη *manu militari* [μέσω στρατιωτικής βίας] επιβολή αυτού που οι ίδιοι οι Μακρονιστές παρουσιάζουν ως «*τη μητέρα όλων των μεταρρυθμίσεων*».

... Αλίμονο! Οι κυβερνητικοί χειρισμοί του τελευταίου δεκαημέρου προσκρούουν σήμερα σε ένα τείχος απείθειας: κάθε άλλο παρά έχουν πλήξει το ηθικό των εργαζομένων και της αγωνιζόμενης νεολαίας, αντίθετα το έχουν ενισχύσει. Και, αν κρίνουμε από τα τρέχοντα συνθήματα, μάλλον τη μοίρα του Λουδοβίκου ΙΣΤ' οραματίζονται οι εκμεταλλεζόμενοι για τον σημερινό ένοικο των Ηλυσίων και όχι της Θάτσερ. Τα πράγματα όμως είναι ακόμα χειρότερα για τα αστικά αποβράσματα που μας κυβερνούν: από τις 16 Μαρτίου, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες —που μέχρι τότε έλεγχαν *de facto* το κίνημα— έχουν χάσει εν μέρει τον έλεγχο του ρυθμού και των μορφών κινητοποίησης. Μέσα σε μια ατμόσφαιρα χαράς και αποφασιστικότητας, έχουν πολλαπλασιαστεί οι άγριες διαδηλώσεις,³ τα σαμποτάζ, οι πυρκαγιές, οι αυτομειώσεις και άλλες ενέργειες άμεσης δράσης εναντίον εμβληματικών στόχων (τράπεζες, καταστήματα πολυτελείας, αστυνομικά τμήματα, δημαρχεία, δικαστήρια, νομαρχίες κ.λπ.). Πιθανώς πιο διαυγής από τους ιδεολόγους του Μακρόν, ο περιφερειακός ημερήσιος τύπος παραδέχεται ότι: **«μέσα σε αυτό το όλο και πιο εκρηκτικό πλαίσιο, ο**

---

³ Πρόκειται κατ' αρχάς για διαδηλώσεις που δεν δηλώνονται εκ των προτέρων στις δημοτικές αρχές, όπως προβλέπεται από τον νόμο. Ταυτόχρονα, η έκφραση άγρια διαδήλωση (*manifestation sauvage*) είναι συνυφασμένη με τον αυθορμητισμό, την άρνηση του καναλιζαρίσματος και το ξεπέρασμα των ορίων της νομιμότητας.

δρόμος του ριζοσπαστισμού δεν τρομάζει πλέον κανέναν» (La Montagne, 23 Μαρτίου 2023).

Οι μπάτσοι, μπράβοι της ρεβανσιστικής γαλλικής αστικής τάξης, παλεύουν να κρατήσουν το καθεστώς όρθιο στα πόδια του

Προς το παρόν, η απάντηση του κράτους σε αυτές τις ολοένα και πιο αυτόνομες κινητοποιήσεις συνίσταται στην αύξηση της αστυνομικής καταστολής σε ένα σκηνικό ακόμη πιο οξυμμένου ταξικού μίσους (από την Carla Bruni που κοροϊδεύει τις συνθήκες εργασίας ενός σκουπιδιάρη μέχρι τον πολιτικό επιστήμονα Pascal Perrineau που ειρωνεύεται τους διαδηλωτές που έχουν «εξαιρετικά χαμηλό επίπεδο γνώσης του συνταγματικού άρθρου 49.3»). Η πολιτική φόρμουλα που άνθισε κατά τη διάρκεια της συντριβής του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων επαναχρησιμοποιείται: βασίζεται σε μια αντικειμενική συμμαχία μεταξύ της κυβέρνησης Μακρόν και του RN (κόμμα του οποίου η ηγέτης Μαρίν Λεπέν καυχήθηκε πρόσφατα ότι είχε κάνει τον «πυροσβέστη» κατά τη διάρκεια του προαναφερθέντος κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων) μέσω σαδιστικών κατασταλτικών δυνάμεων που υπακούουν πειθήνια στην πρώτη, ενώ ταυτόχρονα υιοθετούν μαζικά τις ξενοφοβικές και αντιδραστικές θέσεις της δεύτερης. Ως άμεση συνέπεια της κυβερνητικής λευκής επιταγής που χορηγήθηκε στους μπάτσους, οι τελευταίοι επιτίθενται με βαρβαρότητα, ιδίως από τις 16 Μαρτίου: διάφορες ταπεινώσεις (ρατσιστικές προσβολές, απειλές, ξυλοδαρμοί, χρήση αστυνομικών σκύλων), εγκλωβισμοί⁴, χρήση χειροβομβίδων ελαστικών

---

⁴ Αναφορά στην περιβόητη τεχνική «passage» (παγίδευση). Πρόκειται για στρατηγική περικύκλωσης διαδηλωτών/τριών (ακόμα και ολόκληρων διαδηλώσεων) από δυνάμεις των γαλλικών MAT (CRS) κάνοντας «κορδόνι», ή χρησιμοποιώντας ακόμα και κλούβες και ασφάλινα τείχη. Ουσιαστικά, δεν αφήνεται καμιά διέξοδος σε οποιονδήποτε διαδηλωτή επιχειρήσει να βγει από τον κλοιό, συχνά από την αρχή ως το τέλος μιας διαμαρτυρίας. Πολλές φορές κρατούν εντελώς καθηλωμένους σε ένα σημείο τους διαδηλωτές και τις διαδηλώτριες με σκοπό στη συνέχεια να διαλύσουν τη συγκέντρωση. Χρησιμοποιείται από το 2010 περίπου, και πιο εντατικά από το 2016 με το ξέσπασμα του κινήματος ενάντια στον Εργασιακό Νόμο (loi Travail). Παρόλο που τον Ιούνιο του 2021 το ΣτΕ στη Γαλλία έκρινε την εφαρμογή της τεχνικής της παγίδευσης επικίνδυνη, στη συνέχεια, το Υπουργείο Εσωτερικών επικαιροποίησε το εθνικό σύστημα

σφαιριδίων (GMD) εναντίον άμαχων πληθυσμών (αν και έχουν χαρακτηριστεί ως πολεμικά όπλα) προκαλώντας ακρωτηριασμούς και ακόμη –μια δυσοίωνα καινοτομία– σεξουαλικές επιθέσεις που διαπράχθηκαν σε διαδηλωτές στη Νάντη. Όπως ο αρχιμπάτσος της Γαλλίας, ο Darmanin, που επιβεβαιώνει (ενάντια στη νομολογία του Ακυρωτικού Δικαστηρίου [αντίστοιχο του Αρείου Πάγου]) ότι η συμμετοχή σε μια μη δηλωμένη διαδήλωση αποτελεί «πλημμεληματικό έγκλημα» και όπως οι τραμπούκοι μισθοφόροι του που χρησιμοποιούν μαζικά την τεχνική της παγίδευσης (παρότι ακυρώνεται από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο), [όμοια, στο σύνολό της] η γαλλική αστική τάξη απελευθερώνεται συνεχώς όλο και περισσότερο από το ίδιο της το νομικό πλαίσιο, προκειμένου να εξασφαλίσει την επιβίωσή της ως τάξη. Αυτή η κατάσταση της τρομακτικής καταστολής που κλιμακώθηκε πρόσφατα (και σίγουρα δεν τελειώνει εδώ) έρχεται προς το παρόν σε αντιδιαστολή με την αντίθεση μιας μερίδας του δικαστικού σώματος, η οποία δεν έδωσε δικαστική συνέχεια σχεδόν σε καμία από τις εκατοντάδες προσαγωγές των τελευταίων ημερών. Μένει να δούμε αν οι δικαστές αυτοί θα συμμορφωθούν ακολουθώντας τις οδηγίες για αυξημένη αυστηρότητα που έδωσε ο θλιβερός υπουργός δικαιοσύνης Dupont-Moretti ή αν θα συνεχίσουν λίγο πολύ να αρνούνται να εργαλειοποιηθούν για την καταστολή ενός κοινωνικού κινήματος. Ο αστικός ιδεολογικός φανατισμός χρωματισμένος με την κατασταλτική ειδωλολατρία που χαρακτηρίζει το μακρονικό συνάφι⁵ και τους συμμάχους του (δηλαδή

αστυνόμησης και τους όρους για την «περικύκλωση ομάδων διαδηλωτών»), οπότε αυτή η τεχνική που στριμώχνει και εμποδίζει τους ανθρώπους στον δρόμο σε βαθμό ασφυξίας εφαρμόστηκε κατά κόρον σε πολλές πόλεις της Γαλλίας κατά τη διάρκεια του τελευταίου 5μήνου και ειδικά από τη «νύχτα 49.3» (16 Μαρτίου) και μετά. Συχνά οδήγησε σε άγριες οδομαχίες διαδηλωτών/τριών με τους μπάτσους όπως έγινε και στην Place de la Concorde την εν λόγω νύχτα της 16ης Μάρτη 2023.

⁵ Εννοεί εδώ το κόμμα του οποίου ηγείται ο Μακρόν, το Renaissance (RE) ή εναλλακτικά En Marche!, το οποίο ιδρύθηκε (μόλις) το 2016 από τον ίδιο.

κυρίως τον «συγγενικό με τον Zemmour»⁶ Eric Ciotti⁷ και ό,τι έχει απομείνει από τα στρατεύματα του LR⁸) φωτίζεται καλύτερα, αν κανείς αντιπαραβάλλει τις αισχρές διακηρύξεις αγάπης των τελευταίων για την μπατσαρία με τις δηλώσεις της Dunja Mijatovic (Επίτροπος του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα) και του Clément Voule (Ειδικού Εισηγητή του ΟΗΕ για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και του συνεταιρίζεσθαι), οι οποίοι αμφότεροι είναι αναγκασμένοι να επιβεβαιώσουν «υπερβολική χρήση βίας» στο γαλλικό έδαφος.

Η δολερή συνομοσπονδία συνδικάτων (intersyndicale) και τα αριστερά κόμματα στηρίζονται στην αμνησία των εργαζομένων για να διατηρήσουν τη θανάσιμη ηγεμονία τους στους αγώνες

Ο ψευτοθεαματικός αγώνας μεταξύ των Μακρονιστών από τη μια πλευρά και των συνδικαλιστικών γραφειοκρατών (ενωμένων για την περίπτωση στη «διασυνδικαλιστική»⁹) και των ηγετών των αριστερών κομμάτων από την άλλη δεν πρέπει να μας κάνει να χάσουμε από τα μάτια μας ότι αυτό που συνδέει όλον αυτόν τον ύποπτο βούρκο είναι μια κοινή προσήλωση στον καπιταλισμό και το κράτος και –ως επακόλουθο– η ίδια ιερή αποστροφή προς κάθε αυτόνομο αγώνα που θα μπορούσε

---

⁶ Ο Eric Zemmour, ακροδεξιός τηλεοπτικός παρουσιαστής μέχρι πρότινος, γνωστός για τις αντιμεταναστευτικές, ισλαμοφοβικές και μισογυνικές του απόψεις καθώς και για τη «θεωρία» ότι για την «παρακμή» της Γαλλίας ευθύνεται η κληρονομιά του Μάη του '68 [!]. Ίδρυσε το κόμμα Reconquête και κατέβηκε υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2022 όπου ήρθε 4ος.

⁷ Ο Eric Ciotti, πρόεδρος του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων από το 2022 και ιδρυτής του ακροδεξιού κινήματος À DROITE! (AD!) ή Droits (Προς τα δεξιά!), εντός του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων το 2021, εκφράζει την ακροδεξιά φράξια του και πολιτικά έχει παραπλήσιες απόψεις με τον Zemmour, εξού και η σχετική αναφορά στο κείμενο.

⁸ Οι Ρεπουμπλικάνοι (Les Républicains, LR), είναι ένα φιλελεύθερο-συντηρητικό κόμμα, κυρίως γκωλικής παράδοσης, που κάποτε μαζί με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αποτελούσε ένα από δύο κύρια κόμματα της Γαλλίας. Το προηγούμενο όνομά του ήταν Union pour un Mouvement Populaire όταν το 2015 ο πρόεδρος του Σαρκοζύ πρότεινε τη μετονομασία του. Στις προεδρικές εκλογές του 2022 το κόμμα έπιασε μόλις την 5η θέση.

⁹ Στα γαλλικά intersyndicale. Αφορά εν προκειμένω τη διακλαδική συνομοσπονδία των μεγαλύτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων της χώρας που συστήθηκε το 2008: CGT, CFDT, FO, CFTC, CFE-CGC, UNSA, Solidaires et FSU.

να ανοίξει τον δρόμο για μια προλεταριακή επανάσταση. Για να διαλύσουμε αυτήν την οφθαλμαπάτη, ας θυμηθούμε ότι –με το πρόσχημα του αντιφασισμού– τα συνδικάτα και τα αριστερά κόμματα κάλεσαν τον κόσμο να ψηφίσει τον σημερινό πρόεδρο [τον Μακρόν] στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών του 2022... παρόλο που η συνταξιοδότηση στα 65 ήταν στο πρόγραμμα του Μακρόν και τα καταστροφικά αποτελέσματα της πρώτης πενταετούς θητείας του (που σημαδεύτηκε ιδίως από την αιματηρή καταστολή του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων και τις αμέτρητες επιθέσεις κατά των κοινωνικών κατακτήσεων και των πολιτικών δικαιωμάτων, συλλογικών και ατομικών) δεν άφηναν καμία αμφιβολία ότι αυτός ο βρωμερός μεγαλοαστός – αντικομμουνιστής μέχρι το κόκκαλο, γοητευμένος από τη μοναρχία, θαυμαστής του Πεταίν¹⁰– ήταν πολύ πιο κοντά σε έναν Πινοσέτ παρά σε έναν Αλιέντε. Ας θυμηθούμε επίσης ότι ο **Laurent Berger**¹¹ ηγείται ενός **συνδικάτου που υποστήριξε την αντιμεταρρύθμιση των συντάξεων του 2003 και εκείνη του 2019** –που είχε αναβληθεί μέχρι σήμερα– και ότι, ως πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων, ο Berger είχε μέχρι τον Δεκέμβριο του 2022 για Γενικό Γραμματέα τον Luca Visentini¹²... ο οποίος τώρα περιμένει να δικαστεί για διαφθορά, αφού τσέπωσε χρήματα από το Κατάρ σε αντάλλαγμα για την εσκεμμένη αδιαφορία του απέναντι στις συνθήκες εκμετάλλευσης των εργαζομένων που καθιέρωσε το εν λόγω ισλαμιστικό καθεστώς. Προσθέστε σε αυτό την αναμφισβήτητη τάση των συνδικαλιστικών SOs¹³ να συνεργάζονται με την αστυνομία (ακόμη και να την πέφτουν αυτοί στους «σπάστες»¹⁴ για

---

¹⁰ Στρατάρχης και πολιτικός, πρωθυπουργός και πρόεδρος της Γαλλίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επικεφαλής της κατοχικής κυβέρνησης με έδρα την πόλη Βισύ, συνεργάστηκε με τους Γερμανούς σε όλη τη διάρκεια της κατοχής.

¹¹ Ηγέτης μιας από τις 5 μεγαλύτερες συνομοσπονδίες στη Γαλλία, της CFDT.

¹² Ήταν Γενικός Γραμματέας της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων πριν καθαιρεθεί μετά τη σύλληψή του για εμπλοκή στο σκάνδαλο χρηματισμού Ευρωπαίων από το Κατάρ.

¹³ Service d'ordre, συνδικαλιστικές ομάδες περιφρούρησης και συχνά εσωτερικής καταστολής των πορειών.

¹⁴ «Casseurs», στα ελληνικά «σπάστες» (ή αλλιώς «μπάχαλους») ονομάζουν οι μπάτσοι και τα μμε τους προλετάριους που υιοθετούν συγκρουσιακές πρακτικές και προβαίνουν σε απαλλοτριώσεις κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Τον Φεβρουάριο του

λογαριασμό της) και το γεγονός ότι ο αριστερός συνασπισμός που ονομάζεται NUPES¹⁵ περιλαμβάνει μέσα του το βρωμερό PS¹⁶ (στο οποίο οφείλουμε ειδικότερα την τελευταία συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του 2014 και τον νόμο «Εργασία!» του 2016 που υιοθετήθηκε με το άρθρο 49.3) και δεν θα υπάρχει καμία αμφιβολία: **με τέτοιους φίλους (που μιλούν μόνιμα στο όνομά της), η αγωνιζόμενη εργατική τάξη δύσκολα χρειάζεται εχθρούς.**

Η Πέμπτη Δημοκρατία είναι ένα καθεστώς κατ' ουσία δικτατορικό που πρέπει να σταλεί στον σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας

Η σημερινή δημοκρατία διαδέχθηκε το 1958 την Τέταρτη Δημοκρατία, η οποία καταποντίστηκε με εντολή των στασιαστικών γκωλικών τμημάτων του γαλλικού στρατού, τα οποία είχαν εκδιώξει τις πολιτικές αρχές, είχαν καταλάβει την εξουσία στην Αλγερία και την Κορσική και είχαν ήδη ορίσει την ημερομηνία του πραξικοπήματός τους στην πρωτεύουσα. Η Πέμπτη Δημοκρατία οφείλει επομένως την εξαιρετική μακροζωία της στο γεγονός ότι, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα ενός στρατηγού της ακροδεξιάς, φέρει εντός της όλες τις αβάντες μιας δικτατορίας (άρθρο 16 του Συντάγματος για τις πλήρεις εξουσίες, άρθρο 36 για την πολιορκία του κράτους κ.λπ.), επιτρέποντας έτσι την αποτελεσματική διαχείριση του πληθυσμού, επειδή μπορεί να προσαρμόζεται ανάλογα με τις περιστάσεις. Η θεσμοθέτηση της αντιμεταρρύθμισης των συντάξεων

2019 ψηφίστηκε ο νόμος «anti-casseurs» (αντίστοιχος του εδώ κουκουλονόμου) που προέβλεπε σε γενικές γραμμές ποινές και φακέλωμα των casseurs, οικονομικές διεκδικήσεις από πλευράς του κράτους εις βάρος τους ως αποζημιώσεις για τις προκληθείσες ζημιές και διοικητική απαγόρευση διαδηλώσεων.

¹⁵ Πρόκειται για την αριστερή εκλογική συμμαχία Nouvelle Union populaire écologique et sociale (Νέα Λαϊκή Οικολογική και Κοινωνική Ένωση) με βασικά μέλη τα κόμματα La France Insoumise (του Μελανσόν), το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS), το ΚΚ (PCF), διάφορα οικολογικά κόμματα καθώς και άλλα μικρότερα. Είχε κύριο στόχο να αποτρέψει τον Μακρόν από το να κερδίσει την πλειοψηφία των εδρών στην Εθνοσυνέλευση και να προκαλέσει ήττα στην ακροδεξιά. Κι ενώ πέτυχε τον πρώτο της στόχο, με το να αποτελεί εκλογική συμμαχία και όχι ενιαίο κοινοβουλευτικό σώμα, δεν απέτρεψε την ακροδεξιά από το να γίνει η μεγαλύτερη κοινοβουλευτική ομάδα της αντιπολίτευσης.

¹⁶ Parti Socialiste: Το Σοσιαλιστικό Κόμμα ήταν για δεκαετίες το μεγαλύτερο κόμμα της γαλλικής αριστεράς και ένα από τα δύο μεγάλα κόμματα μαζί με τους Ρεπουμπλικάνους.

καταδεικνύει έτσι τέλεια τη φύση του συστήματος: ο σχετικός νόμος δεν ψηφίστηκε ποτέ από τους βουλευτές, αλλά –τι σημασία έχει;– αφού η διαδοχική ή συνδυασμένη χρήση των άρθρων 47.1, 44.2, 44.3 και 49.3 του Συντάγματος επιτρέπει τη δημοσίευσή του. Κάθε νέα καραμέλα της άρχουσας τάξης και των μέσων μαζικής ενημέρωσης που βρίσκονται υπό τις διαταγές της («η καταπολέμηση της τρομοκρατίας», η «υγειονομική κρίση», η «στήριξη της Ουκρανίας») μετατρέπεται συστηματικά σε πρόσχημα για τη λήψη ολέθριων μέτρων. Έτσι, μετά τον νόμο SILT¹⁷ της 30ής Οκτωβρίου 2017, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης έχει γίνει –με την ενσωμάτωση των διατάξεών της στο κοινό δίκαιο– το νέο πρότυπο όσον αφορά τη διακυβέρνηση. Θα πρέπει να σημειωθεί, εξάλλου, ότι οι διάφορες μαφιόζικες οργανώσεις (SAC¹⁸, OAS¹⁹, δίκτυα

---

¹⁷ Ο νόμος SILT (για την ενίσχυση της εσωτερικής ασφάλειας και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας), που εισήχθη από τη δεύτερη κυβέρνηση του Édouard Philippe υπό τον Μακρόν, θεσπίζει προληπτικά μέτρα κατά της τρομοκρατίας και ουσιαστικά επιβάλλει μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επιτρέπει στις διοικητικές αρχές (υπουργός Εσωτερικών, νομάρχης) να λαμβάνουν μέτρα περιορισμού των ελευθεριών, όπως απαγόρευση της μετακίνησης κατ' οίκον περιορισμό, κλείσιμο ορισμένων χώρων, απαγόρευση των διαδηλώσεων και διοικητικές έρευνες μέρα και νύχτα.

¹⁸ Η Service d'Action Civique (Υπηρεσία Πολιτικής Δράσης) ήταν μια γκωλική παραστρατιωτική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 1960 και επίσημα διαλύθηκε το 1982 από τον Μιττεράν.

¹⁹ Η Organisation Armée Secrète (OAS, «Μυστική Ένοπλη Οργάνωση») ήταν μια γαλλική ακροδεξιά παραστρατιωτική και τρομοκρατική οργάνωση κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας. Η OAS πραγματοποίησε τρομοκρατικές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένων βομβιστικών επιθέσεων και δολοφονιών, σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την ανεξαρτησία της Αλγερίας από τη γαλλική αποικιοκρατία.

της Κορσικής²⁰, Opus Dei²¹, «Françafrique»²², μασονική στοά «Athanon»²³ ...) δεν είναι ξένες σε αυτή τη δημοκρατία: της είναι μάλιστα εντελώς οικείες και αποτελούν, από το 1958, μια ανεξάντλητη δεξαμενή κατασκόπων από την οποία το κράτος και η αστυνομία του έρχονται να ψαρέψουν [πληροφορίες] καλή τη θελήσει· ένα ακόμα από τα κατά καιρούς βρώμικα κόλπα τους.

Η εναλλακτική λύση: κομμουνισμός ή βαρβαρότητα

Η γαλλική αστική τάξη θεωρητικοποιεί τη μετάβαση σε μια «πολεμική οικονομία», στρατολογεί τη νεολαία μέσω της καθολικής εθνικής θητείας και προετοιμάζεται για ένοπλη αντιπαράθεση, τόσο εκτός των συνόρων της (400 δισεκατομμύρια ευρώ προϋπολογισμός για στρατιωτικές δαπάνες από το 2024 έως το 2030) όσο και εντός αυτών, εναντίον των εργαζομένων (σύντομα θα ανοίξει 200 νέες ταξιαρχίες

---

²⁰ Πρόκειται για μαφιόζικες ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος με καταγωγή από την Κορσική που διατηρούν σχέσεις με γάλλους πολιτικούς, την αστυνομία και τη δικαιοσύνη.

²¹ Το Opus Dei ιδρύθηκε στη Μαδρίτη το 1928 από έναν Ρωμαιοκαθολικό ιερέα από την Αραγονία, τον Josemaría Escrivá, και στη συνέχεια αναγνωρίστηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως το πρώτο κοσμικό θρησκευτικό ίδρυμα και αργότερα ως προσωπική προεδρία, μια κοσμική δομή δικαιοδοσίας της Καθολικής Εκκλησίας που μοιάζει με την επισκοπή. Γεννημένο στα χρόνια που προηγήθηκαν του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, το Opus Dei παραμένει έντονα σημαδεμένο από αυτό το πλαίσιο, το οποίο εξηγεί το εμμονικό μίσος του για τον κομμουνισμό και την άκρατη προτίμησή του για τη μυστικότητα. Είναι ένα διεθνές σώμα με μέλη και συνεργάτες σε όλο τον κόσμο, μια θρησκευτική πολιτοφυλακή με συμπεριφορά αίρεσης, κληρονόμος του μαχητικού αντικομμουνισμού, μια δύναμη ταυτόχρονα οικονομική και πολιτική, που ασκεί πολύμορφη επιρροή στην Εκκλησία αλλά και στις κοσμικές εξουσίες, στις οποίες επιδιώκει να διεισδύσει. Θεωρείται η λευκή φρουρά του Βατικανού, στενά συνδεδεμένη με τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β'.

²² Ο όρος Françafrique προσδιορίζει ένα συγκεκριμένο είδος νεοαποικιοκρατίας που επιβλήθηκε στις πρώην αποικίες της Γαλλικής Αυτοκρατορίας από το γαλλικό κράτος μετά την ανεξαρτητοποίησή τους, αρχής γενομένης από το 1959. Μέσω των μυστικών και παράνομων δραστηριοτήτων διαφόρων γαλλοαφρικανικών πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών δικτύων θα δημιουργούνταν οι πελατειακές αυτές σχέσεις με τις ανεξάρτητες πλέον πρώην αφρικανικές αποικίες που θα εξασφάλιζαν στη Γαλλία τη διαιώνιση της κυριαρχίας της και κυρίως την πρόσβαση σε στρατηγικές πρώτες ύλες.

²³ Μασονική στοά που μετασχηματίστηκε το 2013 σε συνδικάτο του εγκλήματος υπό την αρχηγία ενός πρώην διοικητή της DCRI (Γενική Διεύθυνση Εσωτερικής Ασφάλειας) αναλαμβάνοντας συμβόλαια εκφοβισμού, ξυλοδαρμών και δολοφονιών, στο πλαίσιο της διευθέτησης ιδιωτικών λογαριασμών.

χωροφυλακής). **Αυτή είναι ακριβώς η φύση του καπιταλισμού: «κουβαλάει τον πόλεμο μέσα του όπως ένα σύννεφο κουβαλάει την καταιγίδα»** (Jaures). Είναι στην τελική συνώνυμος του θανάτου, του απεριόριστου πόνου και της ερήμωσης, όπως η παράλογη σφαγή που πλήττει βάνουσα τις ταξικές αδελφές και τους αδελφούς μας σήμερα στην Ουκρανία –όπως και χθες στην Τσετσενία, το Αφγανιστάν, το Κουρδιστάν ή το Ναγκόρνο-Καραμπάχ. Ως αντίδραση σε αυτό το εξωφρενικά άδικο οικονομικό σύστημα, η άνθιση των πρακτικών αυτόνομου αγώνα κάνει τον φόβο να αλλάζει στρατόπεδο (όπως αποδεικνύεται από την έγκαιρη ακύρωση της επίσκεψης του βασιλιά Καρόλου Γ' στη Γαλλία) και – ακριβώς υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα περιοριστούμε αποκλειστικά στην απόρριψη της αντιμεταρρύθμισης των συντάξεων (που είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου της κοινωνικής οπισθοδρόμησης)– συμβάλλει στο άνοιγμα ενός δρόμου προς την οικοδόμηση μιας κομμουνιστικής κοινωνίας. Για να γίνει αυτό, πρέπει να συνεχίσουμε να πιέζουμε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις (όπου υπάρχουν) να συγκαλέσουν γενικές συνελεύσεις εργαζομένων. Αυτές οι γενικές συνελεύσεις πρέπει να αναλάβουν τον έλεγχο του αγώνα καθορίζοντας τις δικές τους στρατηγικές για συντονισμένη πάλη, εκλέγοντας ανακλητές απεργιακές επιτροπές, δημιουργώντας διεπιχειρησιακές και διεπαγγελματικές επιτροπές διασύνδεσης. Οι διαμάχες ανάμεσα στα ηγεμονικά συνδικάτα και τα παιχνίδια εξουσίας δεν έχουν θέση στην ταξική πάλη. Επομένως, το να αναγνωρίσουμε τους κομματικούς και συνδικαλιστικούς γραφειοκράτες ως τέτοιους είναι απαραίτητο ως προϋπόθεση για τον οριστικό εξοβελισμό τους· απλά και καθαρά πράγματα. Το ζήτημα της ανασύνταξης και της εδραίωσής μας ως επαναστατικής τάξης πρέπει να γίνει και πάλι το κεντρικό ζήτημα της εποχής μας. **Ενάντια στη γενικευμένη λιτότητα που μεταμφιέζεται ως «επιστροφή του πληθωρισμού», ενάντια στην παγκόσμια και προμελετημένη καταστροφή της πανίδας και της χλωρίδας, ενάντια στην**

αστική τάξη, το Κράτος της και τις πολιτοφυλακές της, ας περάσουμε
αποφασιστικά στην επίθεση: ή εμείς ή αυτοί.

Απέναντι στο κράτος, τους μπάτσους και τα αφεντικά, η αλληλεγγύη
είναι το όπλο μας.

Ομάδα δράσης για την ανασύνθεση της προλεταριακής

αυτονομίας

[1]

[2] Τα σώματα BRAV-M (Brigades de répression des actions violentes motorisées, Μηχανοκίνητες ταξιαρχίες καταστολής βίαιων ενεργειών – παρόμοια με τα εγχώρια σώματα της Δράσης) είναι κινητές ταξιαρχίες που αποτελούνται από ζευγάρια μοτοσικλετιστών και παρεμβαίνουν στο Παρίσι κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων για να τις διαλύσουν και να προβούν σε συλλήψεις. Δημιουργήθηκαν στις αρχές του 2019 για να αντιμετωπίσουν το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων και είναι ιδιαίτερα βίαια.

[3] Πρόκειται κατ' αρχάς για διαδηλώσεις που δεν δηλώνονται εκ των προτέρων στις δημοτικές αρχές, όπως προβλέπεται από τον νόμο. Ταυτόχρονα, η έκφραση *άγρια διαδήλωση (manifestation sauvage)* είναι συνυφασμένη με τον αυθορμητισμό, την άρνηση του καναλιζαρίσματος και το ξεπέραςμα των ορίων της νομιμότητας.

[4] Αναφορά στην περιβόητη τεχνική «passage» (παγίδευση). Πρόκειται για στρατηγική περικύκλωσης διαδηλωτών/τριών (ακόμα και ολόκληρων διαδηλώσεων) από δυνάμεις των γαλλικών MAT (CRS) κάνοντας «κορδόνι», ή χρησιμοποιώντας ακόμα και κλούβες και ατσάλινα τείχη. Ουσιαστικά, δεν αφήνεται καμιά διέξοδος σε οποιονδήποτε διαδηλωτή επιχειρήσει να βγει από τον κλοιό, συχνά από

την αρχή ως το τέλος μιας διαμαρτυρίας. Πολλές φορές κρατούν εντελώς καθηλωμένους σε ένα σημείο τους διαδηλωτές και τις διαδηλώτριες με σκοπό στη συνέχεια να διαλύσουν τη συγκέντρωση. Χρησιμοποιείται από το 2010 περίπου, και πιο εντατικά από το 2016 με το ξέσπασμα του κινήματος ενάντια στον Εργασιακό Νόμο (loi Travail). Παρόλο που τον Ιούνιο του 2021 το ΣτΕ στη Γαλλία έκρινε την εφαρμογή της τεχνικής της παγίδευσης επικίνδυνη, στη συνέχεια, το Υπουργείο Εσωτερικών επικαιροποίησε το εθνικό σύστημα αστυνόμευσης και τους όρους για την «περικύκλωση ομάδων διαδηλωτών», οπότε αυτή η τεχνική που στριμώχνει και εμποδίζει τους ανθρώπους στον δρόμο σε βαθμό ασφυξίας εφαρμόστηκε κατά κόρον σε πολλές πόλεις της Γαλλίας κατά τη διάρκεια του τελευταίου 5μήνου και ειδικά από τη «νύχτα 49.3» (16 Μαρτίου) και μετά. Συχνά οδήγησε σε άγριες οδομαχίες διαδηλωτών/τριών με τους μπάτσους όπως έγινε και στην Place de la Concorde την εν λόγω νύχτα της 16ης Μάρτη 2023.

[5] Εννοεί εδώ το κόμμα του οποίου ηγείται ο Μακρόν, το Renaissance (RE) ή εναλλακτικά En Marche!, το οποίο ιδρύθηκε (μόλις) το 2016 από τον ίδιο.

[6] Ο Eric Zemmour, ακροδεξιός τηλεοπτικός παρουσιαστής μέχρι πρότινος, γνωστός για τις αντιμεταναστευτικές, ισλαμοφοβικές και μισογυνικές του απόψεις καθώς και για τη «θεωρία» ότι για την «παρακμή» της Γαλλίας ευθύνεται η κληρονομιά του Μάη του '68 [!]. Ίδρυσε το κόμμα Reconquête και κατέβηκε υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2022 όπου ήρθε 4ος.

[7] Ο Eric Ciotti, πρόεδρος του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων από το 2022 και ιδρυτής του ακροδεξιού κινήματος À DROITE! (ÀD!) ή Droits (Προς τα δεξιά!), εντός του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων το 2021, εκφράζει την ακροδεξιά φράξια του και πολιτικά έχει παραπλήσιες απόψεις με τον Zemmour, εξού και η σχετική αναφορά στο κείμενο.

[8] Οι Ρεπουμπλικάνοι (*Les Républicains*, LR), είναι ένα φιλελεύθερο-συντηρητικό κόμμα, κυρίως γκωλικής παράδοσης, που κάποτε μαζί με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, αποτελούσε ένα από δύο κύρια κόμματα της Γαλλίας. Το προηγούμενο όνομά του ήταν *Union pour un Mouvement Populaire* όταν το 2015 ο πρόεδρος του Σαρκοζύ πρότεινε τη μετονομασία του. Στις προεδρικές εκλογές του 2022 το κόμμα έπιασε μόλις την 5η θέση.

[9] Στα γαλλικά *intersyndicale*. Αφορά εν προκειμένω τη διακλαδική συνομοσπονδία των μεγαλύτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων της χώρας που συστήθηκε το 2008: CGT, CFDT, FO, CFTC, CFE-CGC, UNSA, Solidaires et FSU.

[10] Στρατάρχης και πολιτικός, πρωθυπουργός και πρόεδρος της Γαλλίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επικεφαλής της κατοχικής κυβέρνησης με έδρα την πόλη Βισύ, συνεργάστηκε με τους Γερμανούς σε όλη τη διάρκεια της κατοχής.

[11] Ηγέτης μιας από τις 5 μεγαλύτερες συνομοσπονδίες στη Γαλλία, της CFDT.

[12] Ήταν Γενικός Γραμματέας της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων πριν καθαιρεθεί μετά τη σύλληψή του για εμπλοκή στο σκάνδαλο χρηματισμού Ευρωπαίων από το Κατάρ.

[13] *Service d'ordre*, συνδικαλιστικές ομάδες περιφρούρησης και συχνά εσωτερικής καταστολής των πορειών.

[14] «*Casseurs*», στα ελληνικά «σπάστες» (ή αλλιώς «μπάχαλους») ονομάζουν οι μπάτσοι και τα μμε τους προλετάρους που υιοθετούν συγκρουσιακές πρακτικές και προβαίνουν σε απαλλοτριώσεις κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Τον Φεβρουάριο του 2019 ψηφίστηκε ο νόμος «*anti-casseurs*» (αντίστοιχος του εδώ κουκουλονόμου) που προέβλεπε

σε γενικές γραμμές ποινές και φακέλωμα των casseurs, οικονομικές διεκδικήσεις από πλευράς του κράτους εις βάρος τους ως αποζημιώσεις για τις προκληθείσες ζημιές και διοικητική απαγόρευση διαδηλώσεων.

[15] Πρόκειται για την αριστερή εκλογική συμμαχία *Nouvelle Union populaire écologique et sociale* (Νέα Λαϊκή Οικολογική και Κοινωνική Ένωση) με βασικά μέλη τα κόμματα La France Insoumise (του Μελανσόν), το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS), το ΚΚ (PCF), διάφορα οικολογικά κόμματα καθώς και άλλα μικρότερα. Είχε κύριο στόχο να αποτρέψει τον Μακρόν από το να κερδίσει την πλειοψηφία των εδρών στην Εθνοσυνέλευση και να προκαλέσει ήττα στην ακροδεξιά. Κι ενώ πέτυχε τον πρώτο της στόχο, με το να αποτελεί εκλογική συμμαχία και όχι ενιαίο κοινοβουλευτικό σώμα, δεν απέτρεψε την ακροδεξιά από το να γίνει η μεγαλύτερη κοινοβουλευτική ομάδα της αντιπολίτευσης.

[16] Parti Socialiste: Το Σοσιαλιστικό Κόμμα ήταν για δεκαετίες το μεγαλύτερο κόμμα της γαλλικής αριστεράς και ένα από τα δύο μεγάλα κόμματα μαζί με τους Ρεπουμπλικάνους.

[17] Ο νόμος SILT (για την ενίσχυση της εσωτερικής ασφάλειας και την καταπολέμηση της τρομοκρατίας), που εισήχθη από τη δεύτερη κυβέρνηση του Édouard Philippe υπό τον Μακρόν, θεσπίζει προληπτικά μέτρα κατά της τρομοκρατίας και ουσιαστικά επιβάλλει μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επιτρέπει στις διοικητικές αρχές (υπουργός Εσωτερικών, νομάρχης) να λαμβάνουν μέτρα περιορισμού των ελευθεριών, όπως απαγόρευση της μετακίνησης κατ' οίκον περιορισμό, κλείσιμο ορισμένων χώρων, απαγόρευση των διαδηλώσεων και διοικητικές έρευνες μέρα και νύχτα.

[18] Η Service d'Action Civique (Υπηρεσία Πολιτικής Δράσης) ήταν μια γκωλική παραστρατιωτική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 1960 και επίσημα διαλύθηκε το 1982 από τον Μιττεράν.

[19] Η Organisation Armée Secrète (OAS, «Μυστική Ένοπλη Οργάνωση») ήταν μια γαλλική ακροδεξιά παραστρατιωτική και τρομοκρατική οργάνωση κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας. Η OAS πραγματοποίησε τρομοκρατικές επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένων βομβιστικών επιθέσεων και δολοφονιών, σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την ανεξαρτησία της Αλγερίας από τη γαλλική αποικιοκρατία.

[20] Πρόκειται για μαφιόζικες ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος με καταγωγή από την Κορσική που διατηρούν σχέσεις με γάλλους πολιτικούς, την αστυνομία και τη δικαιοσύνη.

[21] Το Opus Dei ιδρύθηκε στη Μαδρίτη το 1928 από έναν Ρωμαιοκαθολικό ιερέα από την Αραγονία, τον Josemaría Escrivá, και στη συνέχεια αναγνωρίστηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως το πρώτο κοσμικό θρησκευτικό ίδρυμα και αργότερα ως προσωπική προεδρία, μια κοσμική δομή δικαιοδοσίας της Καθολικής Εκκλησίας που μοιάζει με την επισκοπή. Γεννημένο στα χρόνια που προηγήθηκαν του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, το Opus Dei παραμένει έντονα σημαδεμένο από αυτό το πλαίσιο, το οποίο εξηγεί το εμμονικό μίσος του για τον κομμουνισμό και την άκρατη προτίμησή του για τη μυστικότητα. Είναι ένα διεθνές σώμα με μέλη και συνεργάτες σε όλο τον κόσμο, μια θρησκευτική πολιτοφυλακή με συμπεριφορά αίρεσης, κληρονόμος του μαχητικού αντικομμουνισμού, μια δύναμη ταυτόχρονα οικονομική και πολιτική, που ασκεί πολύμορφη επιρροή στην Εκκλησία αλλά και στις κοσμικές εξουσίες, στις οποίες επιδιώκει να διεισδύσει. Θεωρείται η λευκή φρουρά του Βατικανού, στενά συνδεδεμένη με τον Πάπα Ιωάννη Παύλο Β'.

[22] Ο όρος *Françafrique* προσδιορίζει ένα συγκεκριμένο είδος νεοαποικιοκρατίας που επιβλήθηκε στις πρώην αποικίες της Γαλλικής Αυτοκρατορίας από το γαλλικό κράτος μετά την ανεξαρτητοποίησή τους, αρχής γενομένης από το 1959. Μέσω των μυστικών και παράνομων δραστηριοτήτων διαφόρων γαλλοαφρικανικών πολιτικών, οικονομικών και στρατιωτικών δικτύων θα δημιουργούνταν οι πελατειακές αυτές σχέσεις με τις ανεξάρτητες πλέον πρώην αφρικανικές αποικίες που θα εξασφάλιζαν στη Γαλλία τη διαίωνιση της κυριαρχίας της και κυρίως την πρόσβαση σε στρατηγικές πρώτες ύλες.

[23] Μασονική στοά που μετασχηματίστηκε το 2013 σε συνδικάτο του εγκλήματος υπό την αρχηγία ενός πρώην διοικητή της DCRI (Γενική Διεύθυνση Εσωτερικής Ασφάλειας) αναλαμβάνοντας συμβόλαια εκφοβισμού, ξυλοδαρμών και δολοφονιών, στο πλαίσιο της διευθέτησης ιδιωτικών λογαριασμών.